USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **R. F.**, zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem, sídlem Archangelská 1568/1, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2019, č. j. OAM-411/ZA-ZA11-VL16-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4 Az 63/2019 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce podal dne 28. 4. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je ukrajinské národnosti, náboženským vyznáním pravoslavný křesťan, je schopen se dorozumět rusky a ukrajinsky, nemá politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, nebyl nijak politicky aktivní, je svobodný a bezdětný. Do České republiky přijel dne 27. 10. 2017 minibusem přes Slovensko. Je zdravý a neužívá žádné léky. Během pohovoru vedeného dne 2. 5. 2019 žalobce uvedl, že celý život žil v G. s rodiči v jejich rodinném domě, má mnoho příbuzných. Zdůraznil, že domů mu chodily výzvy, aby nastoupil do války a dostavil se na vojenskou správu, která by jej poslala na vojenské vyšetření; již v roce 2002 to celé absolvoval, zdravotnickému zařízení musel dát úplatek, aby mu napsali zdravotní nezpůsobilost. Nepamatoval si, kdy se měl na vojenskou správu dostavit, matka mu jen řekla, že přišla výzva, ale den nástupu nezná. Žalobce uvedl, že nechce nikoho zabíjet ani být zabit, bojí se odvodu do války, zdravotnická zařízení nyní úplatky neberou. Základní vojenskou službu neabsolvoval, neměl žádné potíže ve vlasti ani během svého vycestování. Do vlasti se nevracel, když zjistil, že přichází výzvy, ví o jedné výzvě, s rodiči je v kontaktu. O mezinárodní ochranu požádal až nyní, protože obdržel výjezdní vízum kvůli nelegálnímu pobytu, chce na území České republiky pracovat.

[2] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neudělil.

[3] Žalobu proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že služba v armádě je legitimní občanskou povinností, nikoli důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Do bojů na východě Ukrajiny jsou navíc povoláváni jen profesionální vojáci a dobrovolníci. Před vydáním rozhodnutí žalovaného žalobce překročil odvodový věk, nikdy neabsolvoval základní vojenskou službu, osobně neobdržel povolávací rozkaz (informovala jej o něm matka) a byl shledán nezpůsobilým k výkonu služby. Povolání žalobce do armády tudíž městský soud označil za velice nepravděpodobné. Dále uvedl, že konflikt neprobíhá na celém území Ukrajiny, přičemž žalobce pochází z obce G., která se nachází na západě země mimo válečné oblasti. Incident v Kerčském průlivu, na který žalobce poukazoval, byl dle městského soudu ojedinělý.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Městský soud se podle stěžovatele řádně nevypořádal se všemi důvody jeho žádosti o mezinárodní ochranu, naopak je zčásti zlehčoval či ignoroval. Stěžovatel namítal, že by po návratu na Ukrajinu musel nastoupit do armády a jít válčit, což s ohledem na strach o vlastní život nechce, je to i v rozporu s jeho vyznáním. Přestože boje probíhají převážně ve východní části země, nelze zlehčovat ani situaci na západě, kde docházelo k opakovaným násilnostem, jejichž oběťmi se stali nevinní civilisté. Stěžovatel konkrétně poukázal na boje mezi vládou a Pravým sektorem v Mukačevu a výbuch dvou náloží ve Lvově. Dále stěžovatel namítal, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav věci.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se dostatečně zabýval všemi důvody sdělenými stěžovatelem v průběhu správního řízení a své rozhodnutí řádně odůvodnil. Z úřední činnosti je žalovanému známo, že v ozbrojeném konfliktu na východě Ukrajiny jsou v současnosti nasazeni pouze vojáci z povolání a dobrovolníci. Skutečnost, že je konflikt v rozporu s jeho vyznáním, stěžovatel uvedl poprvé až v kasační stížnosti, navíc nekonkretizoval, o jaké vyznání se jedná. Žalovaný doplnil, že ani poukazy stěžovatele na kriminální jednání Pravého sektoru nejsou azylově relevantní.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (k výkladu tohoto pojmu srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Ačkoli usnesení, jímž se kasační stížnost

odmítá pro nepřijatelnost, nemusí být odůvodněno (§ 104a odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění připojuje.

[7] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda rozsudek městského soudu trpí namítanou nepřezkoumatelností. Z napadeného rozsudku je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu patrné, jaký skutkový stav vzal městský soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností a proč považuje právní závěry stěžovatele za nesprávné (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52).

[8] K obavám stěžovatele z účasti v ozbrojeném konfliktu Nejvyšší správní soud odkazuje na ustálenou judikaturu, podle níž odmítání povinné vojenské služby není samo o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, není-li spojeno s reálně projeveným politickým či náboženským přesvědčením (rozsudky ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 Azs 67/2016 - 24, či ze dne 25. 5. 2017, č. j. 10 Azs 79/2017 - 32).

[9] Nejvyšší správní soud též setrvale judikuje, že vnitrostátní konflikt na Ukrajině nelze klasifikovat jako totální, tedy takový, který by (s ohledem na svou intenzitu) každého civilistu vystavoval reálnému nebezpečí vážné újmy (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, či ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 80/2018 - 40). Přitom *„v případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu, musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, č. 1840/2009 Sb. NSS).

[10] Stěžovatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany ani v řízení před soudem rovněž neuvedl nic, co by mohlo odůvodnit udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Naopak žalovaný i městský soud založili své závěry na analýze aktuálních informací týkajících se politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Přestože si Nejvyšší správní soud je vědom složité bezpečnostní situace na Ukrajině, nelze odhlížet od skutečnosti, že stěžovatel pochází z G., který leží v západní části země, jíž se válečný konflikt netýká (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 - 37).

[11] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelovy námitky a Nejvyšší správní soud rovněž nezjistil, že by městský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Shodně Nejvyšší správní soud postupoval také ve věci sp. zn. 6 Azs 178/2020, v níž usnesením ze dne 5. 8. 2020, č. j. 6 Azs 178/2020 - 21, odmítl pro nepřijatelnost kasační stížnost jiného

stěžovatele z Ukrajiny, opírající se o téměř shodné námitky týkající se jeho možného povolání do armády a účasti v ozbrojeném konfliktu na Ukrajině jako v nyní posuzované věci.

[12] K námitkám stěžovatele, že účast v ozbrojeném konfliktu je v rozporu s jeho vyznáním, včetně obav spojených s činností Pravého sektoru, Nejvyšší správní soud závěrem doplňuje, že je stěžovatel poprvé uplatnil až v kasační stížnosti, ačkoli mu objektivně nic nebránilo učinit tak dříve. Tyto kasační námitky lze proto označit za nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Žalovaný navíc správně namítal, že tvrzení stěžovatele o tom, že služba v armádě odporuje jeho vyznání, je natolik obecné, že je prakticky neprojednatelné.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti je odůvodněn § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2020

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu